

her straks klar over, at det først og fremmest gjaldt om at faa det gjort saa solidt som muligt. Derfor blev Overbygningen anlagt sværere og stærkere, end den fra først af var projekteret, og der blev ogsaa anskaffet sværere Lokomotiver. De Udgifter, som fulgte af, at Driftscentret maatte forlægges til Kallehave, maatte ogsaa dækkes, og fordi det var noget, der kunde betragtes som uforudset, fik Banen Lov til at begynde med nogen Gæld. Ligesom ved de fleste andre Privatbaner blev der i de Aar, da vi samlede Reservefond og afhjalp Mangler, der var ved Anlægget, ganske vist ikke givet noget videre Udbytte — vi begyndte med at give 1 pCt. —, men efterhaanden blev Gælden afviklet, der blev samlet en god Reservefond, endda en Forstærkningsfond, og vi kan nu give 3 pCt. i Udbytte til Aktionærerne. De mindre Krav, der stilles, fordi Beboerne ogsaa er interesserede i, at Banen giver Udbytte, og den Villighed, der er til at finde sig i noget højere Takster, er det, der har hjulpet os til dette Resultat. Et meget slaaende Eksempel herpaa saa vi i Fjor, da vi efter en Lønforhøjelse stod overfor en ret betydelig Forøgelse af Udgifterne. Bestyrelsen forelagde da et Forslag om en rimelig Takstforhøjelse, den blev vedtaget af hele Repræsentantskabet og derefter enstemmigt paa Generalforsamlingen; det var altsaa alle Egnens Tillidsmænd, der enstemmigt besluttede denne Takstforhøjelse — det allerbedste Bevis for, at Privatbanerne, som for en stor Del ejes af Egnens Kommuner, har Betingelser for at kunne give bedre Udbytte end Statsbanerne.

Det Grundsyn, ud fra hvilket Statsbanernes Ledelse efter min Mening maa betragtes, hvis man vil forlange, at Statsbanerne skal give et passende Udbytte, er altsaa for det første, at man overlader Driften af alle Router, der ikke kan kaldes Hovedtrafikrouter, til Kommunerne, og at man dernæst fra Rigsdagens Side binder Ledelsen saa lidt som muligt. Jeg tiltræder ogsaa derfor ganske særligt, at det foreliggende Lovforslag paa de fleste Punkter binder Administrationen saa lidt, som en Lovordning af Driften kan binde den.

Jeg skal saa komme lidt ind paa, hvor vanskelig Udvalgets Opgave efter min Mening var. Jeg er ikke ganske enig med det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen), naar han saa stærkt fremhævede det rigtige i, at Statsbanernes ledende Kræfter ikke var knyttede til Jernbaneudvalget. Jeg for mit Vedkommende var i alt Fald noget i Tvivl, om dette var rigtigt, selv om jeg godt kan se, at Meningen dermed var, at Medlemmerne skulde være ubundne i deres Kritik, hvad de ikke vilde være, naar ledende Mænd i Statsbaneadministrationen var Medlemmer. Da nu kun nogle ganske enkelte Medlemmer var særlig fortrolige med Jernbanedrift, saa var der for Udvalget ikke andet at gøre end ved et Utal af Konferencer at søge at danne sig et Skøn over den Opgave, der var lagt i dets Hænder, og jeg vil her sige, at Udvalget vist er enig om, at ingen Konference gav os mere Syn paa Spørgsmaalet end netop den, vi havde med Chefen for Statsbanernes Styrelse, Generaldirektør Amt. I øvrigt fik vi frit og uhindret en Mængde Oplysninger og Vink fra de Statsbaneembedsmænd, som blev tilkaldt, og som vidste, at hvad de gav os af Oplysninger, kunde de give os ganske roligt, Oplysningerne vilde kun komme til os, ikke videre. Derved er der skaffet et uholdt Grundlag for det Forslag angaaende Styrelsesformen, som Jernbaneudvalget har stillet. Naar saa Regeringen derefter — efter min Mening med god Grund — har forelagt Udvalgets Betænkning og de Antydninger til en Løsning, som fandtes deri, for Generaldirektoratet og for et Udvalg af Statsbaneetaten, maa man sige, at Regeringen der har haft et meget fyldigt og meget alsidigt Grundlag for det Forslag, den nu har forelagt.

Hvad jeg, som før sagt, i dette Forslag lægger megen Vægt paa, er, at Regeringen paa de fleste af de Punkter, hvor der har været og har maattet være noget divergerende Meninger, har søgt at binde Administrationen saa lidt som muligt. Jeg kan saaledes ikke være enig med det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen), naar han beklagede, at der angaaende Overværkmestre staa, at saadanne *kan* ansættes, og ønskede, at der skulde staa: „*skal* ansættes“. Ganske vist